Marek Vácha

Jako by různí profesoři na univerzitách využili nejrozmanitější triky a logickou ekvilibristiku, aby přesvědčili Evropana, že si má z různých důvodů přiložit k hlavě pistoli a zmáčknout spoušť. Jako by bílý člověk byl ten hrad z písku, ze kterého každá další vlna trochu ukrojí.

Zajímám se z profesionálních důvodů o témata lékařské etiky. S překvapením sleduji, jak antinatalisté přesvědčují, aby se přestal rozmnožovat a uvolnil místo jiným druhům. Žádný nebo malý počet dětí je prezentován jako uvědomělý přístup k ochraně přírody, který si zaslouží ocenění. Máš rád přírodu? Neměj děti. Návrat do biblického ráje – ovšem bez člověka, který není hoden, aby v něm byl.

Antinatalisté, pokud vím, ovšem nejsou zcela úspěšní v Africe či v Asii, pokud vůbec těmito směry snaží napřít své aktivity. Čísla hovoří v každém případě proti nim.

A když už je dítě na cestě, veřejné mínění si již dávno vydobylo zákony a neproblematické možnosti potratu v prvním trimestru bez udání důvodu a v těch dalších s udáním důvodu. Biolog má přitom jasno: druh, který zabíjí vlastní mláďata, protože se mu o ně nechce starat, vymře dřív nebo později. Spíš dřív.

Přečtěte si také To divné slovo tolerance

Pak bylo třeba člověka přesvědčit – a nebylo to lehké –, že jediným důvodem, proč zde na světě být, je zábava – filmy, hudba, sex, nápoje, cestování, restaurace, pláže, nic víc. A až člověk pochopí, že opravdu o nic víc v životě nejde, až nastane eutanazie duše, pak – pokud již bude sytý života – v Nizozemsku a ve Švýcarsku nabízejí, aby bez ohledu na věk spáchal spořádaně sebevraždu, při níž mu pomůže lékař.

O co jsme lepší než zvíře…

Filosof Peter Singer (též se zabývá etikou) nám sděluje, že není rozdílu mezi námi a zvířetem a že když by bylo třeba si vybrat mezi zdravým psem nebo prasetem a postiženým člověkem, je třeba vždy volit psa nebo prase, jinak jsme rasisté, přesněji specieisté. Pokusy na zvířatech? Jistě, ale lépe provádět stejné pokusy na mentálně postižených dětech, které rovněž netuší, co se s nimi děje a bude dít.. Je to prý jedno; tyto pokusy dokonce dají z biologicky pochopitelných důvodů použitelnější výsledky než pokusy na králících. Že tyto myšlenky posílají ne úplně šťastný vzkaz rodinám obětavě pečujícím o své mentálně nemocné, nikomu moc nevadí. Práva zvířat jsou práva lidí. Čtenář se ptá – je hnacím motorem autorů těchto úvah láska ke zvířatům nebo nenávist k člověku? Nevím.

A protože není rozdílu mezi human animals a non-human animals, nejen citový vztah, ale i sex se zvířaty, sex s kýmkoli kdekoli jakkoli – nic není problém, pokud se jedná o oboustranně obohacující zkušenost. Pro to zvíře to nová zkušenost tedy nepochybně je. Pokud jsme se již zbavili různých sexuálních tabu, uvažuje Singer, zbývá ještě toto poslední. Zbavme se jej též.

Někteří umělci ve svých dílech a performancích též posílají případným divákům vzkaz – nevíte, pro co žít? My taky ne. Bílá nahá performerka do sebe řeže kusem skla, až krev prýští. My nic, my jsme umělci, my jen odrážíme realitu, my jen společnosti nastavujeme zrcadlo.

Přečtěte si také Pseudokonzervativní "podpora tradiční rodiny"? Nejrychlejší cesta k vyhynutí

V Cambridgi dostává každý bílý profesor jednoho zástupce černého, asijského nebo minoritního etnika (BAME – black, Asian, minority ethnic) jako svého mentora, aby se povzbudila "institucionální změna" univerzity.

Britský publicista Douglas Murray cituje text syrského migranta, který vyšel v německých novinách – jestli nás vy Němci nemáte rádi, tak odtud odejděte a běžte pryč. Německé noviny to otiskly. Jako názor.

Bílý Evropan je unaven náboženstvím, ale je unaven i ateismem. Náboženství? Přežitek, kterého jsme se již zbavili. Kdysi požár, dnes pár uhlíků. Hanba církvi plné pedofilů a po majetku toužící, jak o tom denně čteme v novinách. Dobře, tu a tam někdo vyznává náboženství starých druidů, tu a tam někdo se za úplňku účastní kurzu šamanského bubnování, tu a tam si někdo otevírá čakry, a ne že bychom neměli svoje buddhisty a vyznavače Krišny, ale je jich málo a že by chtěli zapálit Evropu plamenem nadšení, tak to tedy nechtějí. Spíš dohořívající ohníčky. A že bychom v Evropě měli nějakou vertikálu spojující nás s nebem… darmo mluvit.

Zůstala jen tolerance

Dávný Jiránkův kreslený vtip jako by vše předjímal, celou situaci. Dva lidé, v mnoha obrázcích. Na tom prvním se ten vlevo ptá po smyslu života. Ten vpravo jen poslouchá. Na třetím nebo čtvrtém ten vlevo konstatuje, že jsme tu dávnou otázku všech věků konečně vyřešili. Na posledním pointa, ten vlevo vysvětluje – přestali jsme se ptát.

Z hodnot bílého Evropana zůstala jediná: tolerance. A to ještě pouze tolerance k lidem, kteří mají stejné názory jako my, a netolerance k těm, co mají názory jiné.

Budete ještě tolerováni, když řeknete, že člověk – byť mentálně nemocný – je kvalitativně víc než zvíře? Když řeknete, že na potraty je třeba se podívat ještě z úhlu pohledu toho dítěte, co se má a co se chce narodit? Že "vyhlazovat" cestu k sebevraždě a psát o sebevraždě či eutanazii jako o něčem běžném a přirozeném je špatné? Že umění má člověka učit, neřku-li vychovávat, když už to nedělají náboženství? Že dát si alespoň nějaká sexuální tabu není návrat k předsudkům patriarchální, sexistické, machistické, arogantní náboženské morálky devatenáctého století, ale cosi sebezáchovného? Že stojí za to žít a mít děti a zápasit o svoji existenci až do přirozené smrti…?

Přečtěte si také Sexismus v politice i celé společnosti: Žádná revoluce se nekoná. Máme se z toho radovat?

Naši bílí evropští předkové nosili na svých štítech a erbech orly, medvědy a lvy. Protože je obdivovali a protože oni sami byli z jejich rodu. Protože věděli, že je po smrti čeká nebe, nebo peklo, nic mezi. Protože věděli, že je třeba se porvat a že v životě je třeba si všechno vyvzdorovat. Ano, se všemi negativními důsledky a se vší expanzí a chtivostí území, peněz a moci, a krutostí, se kterou kdysi Evropa dobyla svět.

Dnešní bílá evropská civilizace, která za jediný a první příkaz stanovila toleranci, jde do druhého extrému, stydí se jaksi za to, že je, a mohla by si do svého znaku dát… Nevím, žádné zvíře mě nenapadá, protože všechna zvířata se perou a chtějí přežít a ví, že nic není zadarmo…, ale když přece jenom, co by to bylo? Tolerantní medvídek koala? Nebo nějaká veselá opička?

Autor je římskokatolický kněz, teolog, přírodovědec, pedagog a spisovatel. Působí ve funkci přednosty Ústavu etiky a humanitních studií 3. lékařské fakulty Univerzity Karlovy. Specializuje se na otázky evoluční biologie, lékařské a environmentální etiky.

V rubrice komentáře dáváme prostor různým úhlům pohledu, které nemusí vyjadřovat stanovisko redakce.